

"El decret assegura el bilingüisme"

Joan Flaquer (Palma, 1965) és el conseller d'Educació i Cultura del Govern balear i, per tant, responsable de l'aprovació de l'anomenat 'decret de mínims' que instaura el 50% de l'ensenyament en català a les Balears.

JOAN CELIÀ

Què és el decret de mínims que ha aprovat el seu Govern?

—Fonamentalment és la demostració de la voluntat clara i decidida del Govern d'impulsar el procés de normalització lingüística. Això no pot oferir cap tipus de dubte per a ningú. Per altra banda, el decret pretén garantir que els ciutadans d'aquesta comunitat autònoma siguin capaços de viure en una situació de bilingüisme. És a dir, conèixer, estimar, respectar i usar indistintament, en funció de l'àmbit en què es trobin, qualsevol de les dues llengües oficials de la comunitat. El millor mecanisme per aconseguir això és aquest decret de mínims que garanteix el mínim d'ensenyament en llengua pròpia perquè és aquesta la que està en desavantatge, i assegura a l'administració educativa —nosaltres, a partir de l'any que ve— el control de l'equilibri en l'aprenentatge de les dues llengües. Assegura, en definitiva, el bilingüisme.

—Es plantegen la possibilitat de crear sistemes coercitius per aquelles escoles que puguin mostrar-se reticents a acceptar els mínims?

—No crec que sigui necessari. A mi m'espanten

aquestes paraules. Estic convençut que els centres d'ensenyament són conscients i accepten perfectament el caràcter oficial de les dues llengües i que han d'existir uns mínims d'ensenyament en llengua pròpia. Estic convençut que no serà necessari posar cap tipus d'element coercitiu.

—S'ha sentit pressionat, a l'hora de fer el decret, per les manifestacions en favor d'una major defensa del català, o bé per aquells que no accepten la unitat lingüística?

—No. Nosaltres tenim una legitimitat democràtica, expressada per les urnes, que ens autoritza plenament a dur endavant el nostre projecte lingüístic. Per tant no em sent objecte de pressió ni d'uns ni dels altres. Aquest decret —preparat pel meu equip amb el vist-i-plau del president— és el que entenem que s'ajusta i respon a les demandes d'aquesta societat.

—Li ho demanaré més concretament, com avalua les mobilitzacions populars en favor de la llengua que s'han viscut els darrers dos anys i que s'iniciaren contra un altre decret del Govern, l'anomenada Ordre Rotger?

JOAN CELIA

"Si hi ha un col·lectiu que ha fet molt per la normalització lingüística, ha estat el dels escriptors en llengua catalana."

—Crec que són molt respectables, amb independència del fet que jo crec que no responien totalment a una oposició a l'Ordre Rotger sinó a un rerefons molt més ample... però li puc assegurar que el present decret no sorgeix per res que tenguim a veure amb aquestes mobilitzacions. El decret s'aprova perquè el govern creu que és necessari.

—*El decret és del Govern i del PP, però sembla que en el seu partit hi ha reticències a l'hora, per exemple, d'acceptar la unitat lingüística*

—Jo no les he apreciades. El PP està compost per molta gent, de sectors molt amples. Quan hi ha una normativa d'aquest tipus és normal que pugui haver-hi gent que hi estigui més o manco d'acord. Però per damunt d'això sí que puc assegurar que, en general, està molt ben vist dins el PP.

—*Passem a un altre tema. Ha sobtat que un conseller de Cultura reunís un grup d'escriptors per parlar de temes de cultura, una iniciativa inèdita fins ara.*

—Ha estat la primera reunió, però no serà la darrera. Ho hem fet perquè entenem que si hi ha un "gremi" —amb perdó per l'expressió perquè pot ser que no s'ajusti a la realitat— que ha fet molt per la normalització lingüística, ha estat precisament el dels escriptors en llengua catalana. Patint i sofrint les dificultats d'un mercat no massa ample han estat fermes en les seves conviccions. Des d'aquest punt de vista crec que han fet una gran tasca per la normalització. Per això m'interessava escoltar les seves opinions sobre aspectes diversos de la cultura i de quina manera pensen ells que nosaltres podem ajudar a la seva tasca. Per mi va ser molt positiva l'experiència, malgrat que ja sabia que és un col·lectiu molt hete-

partir d'uns criteris objectius, rigorosos i que evitassin la discriminació.

—*Passem a un altre bloc: l'educació. Si no hi ha res que ho impedeixi, les competències han d'arribar de manera immediata*

—Sí, el dia 1 de gener de 1998

—*... per tant, no seran efectives fins el curs 1998-1999?*

—La veritat és que precisament aquest és un dels problemes que tenim plantejats. En el moment en què tinguem les transferències, estarem a mitjan curs 1997-98. Això em preocupa molt. Volem aconseguir que el curs no es ressentis gens per un fet administratiu, com és una transferència. Crec que aquí ens hi jugam molt. Per això caldrà que ens coordinem estretament amb el Ministeri d'Educació i Cultura.

—*Té la sensació que hi ha sectors que l'esperen amb les armes parades?*

—No, no veig cap motiu. Els problemes que pugui tenir aquesta comunitat autònoma no es resolen en un, dos o tres anys. Han passat ja molts anys des de la democràcia, el partit socialista ha estat dotze anys governant i si aquest partit ha tenguut aquest marge... estic convençut que els sindicats sabran que també han

de donar un termini ample a una nova administració.

—*A pesar de les seves bones paraules, el fet és que en els sindicats ja s'han sentit veus contràries als criteris que inspiren la política educativa del seu partit*

—De Madrid

—*Efectivament, el mateix que li espera a vostè quan tenguui les competències. Posem per cas que ja*

"Serà un conseller del PP qui farà les passes per aconseguir l'obligatorietat del català per als docents vinguts de fora quan els ministres del PSOE no n'han feta cap durant dotze anys. Evidentment jo estic a favor de la catalogació bilingüe."

les té. Què opina de la polèmica sobre l'ensenyament privat o el públic?

—Això són cortines de fum. La qüestió és donar el servei, sigui l'estat o la comunitat autònoma. Això vol dir que s'ha de garantir l'ensenyament obligatori de qualitat per a tots els al·lots. Això es pot fer mitjançant l'escola pública —que és la més important i la que més importa al Ministeri— i també es pot fer a través de col·legis privats, els quals reben unes subvencions per facilitar l'accés dels al·lots a aquests col·legis. Per altra banda, jo no veig que en els pocs mesos transcorreguts des que la nova titular, Esperanza Aguirre, va accedir al càrrec hi hagi hagut un canvi dràstic quant a la política del partit socialista. Si el descontentament que es pugui manifestar respon no a una qüestió de filosofia —que no ho crec— sinó a una qüestió de dèficits d'inversions i d'infraestructures... doncs, hi ha hagut dotze anys per manifestar-se i ningú no ha fet ni dit res.

—Un altra qüestió referida a l'educació, que és bastant important a les Illes: l'obligatorietat d'exigir el català als professors que es desplacen de la Península a Balears, que encara no s'ha aconseguit.

—En aquests moments el catàleg laboral —que marca el perfil de cada plaça i que diu si s'ha de ser competent lingüísticament en castellà o en català— el confecciona el Ministeri. Torn a insistir que hi ha hagut molts anys en què el Ministeri hagués pogut incloure la competència en català i castellà, i no s'ha fet. Què passa? Que el Ministeri —sigui gestionat pel PP o pel PSOE— manifesta un cert temor a catalogar com a bilingües les places perquè tenen el principi constitucional de la mobilitat geogràfica dels funcionaris i l'Estatut dels Treballadors garanteix a un treballador del Ministeri que pugui venir a treballar aquí. Però això no és una forma de pensar només del Ministeri, sinó que els mateixos sindicats, que aquí demanen la catalogació, a Madrid no la volen. No és el mateix veure el problema des d'aquí que des de Madrid. En el moment en què nosaltres siguem competents jo sí que vull fer passes decidides per aconseguir la catalogació

bilingüe. I serà un conseller del PP qui farà les passes, quan ministres del PSOE no les han fetes durant dotze anys. Evidentment jo estic a favor de la catalogació bilingüe.

—Com van les relacions entre el seu govern i els de Catalunya i del País Valencià?

—Existeix una relació fluida i positiva que crec que s'ha d'impulsar més. A banda, hi ha relacions bilaterals que són molt positives i estam a punt d'intercanviar exposicions i acords de tipus esportiu amb la Generalitat de Catalunya...

—Creu que el conflicte lingüístic al País Valencià pot entorbir la col·laboració a tres bandes i, si fos així, quina és la seva opinió?

—Seria un error reduir la col·laboració entre les tres comunitats únicament a qüestions de llengua. Ara, és cert que seria una llàstima que es pogués trencar per la qüestió de la llengua, aquesta col·laboració. Però repetesc que seria un error reduir-ho tot a la llengua, perquè hi ha molts més aspectes que ens poden ajuntar. Però insistesc en el fet que seria una vertadera llàstima que la qüestió lingüística pogués ser motiu d'un trencament, i en tot cas, aquest no es produirà mai de la nostra part.

"Seria un error reduir la col·laboració entre les Illes, Catalunya i el País Valencià únicament a qüestions de llengua, perquè hi ha molts més aspectes que ens poden ajuntar."

Miquel Payeras

Al voltant del color

L. Wittgenstein
J. Bouveresse

Aquest llibre acull dos textos, el primer, Observacions sobre els colors, és un recull d'anotacions de Wittgenstein, i el segon, La pregunta "què és el color", la ciència, la filosofia i la resposta de Wittgenstein mostra la posició de Jacques Bouveresse.

Universitat de València
"Col·lecció estètica & crítica", 7

Un segrest per tot el morro

Josep Gregori

Albert està preocupat perquè ha d'anar a Itàlia, amb els seus germans, per passar uns dies a casa d'uns familiars. Sense ordinadors, sense amics i amb els germans el viatge promet ser un martiri.

Edicions del Bullent
"Esplai", 8

La dona discreta

Maria Jaén

Dues germanes nascudes d'una parella humil d'immigrants, fan vides paral·leles fins que les diferències de caràcters i d'ambició les separen bruscament. A La dona discreta Maria Jaén bas-teix una viva trama de sentiments i experiències.

Edicions 62
"El Balanci", 302